

"FILM 27, FÖRHÖRSSCEN"

Written by

Alexander Skantze

Frampromptad med Chat GPT

Address
Phone Number

INT. FÖRHÖRSRUM - DAY

Felix Järv sitter på ena sidan av ett enkelt bord, märkbart trött och något motsträvig. Nora och Alexander sitter mittemot honom, tysta i några sekunder innan Nora bryter tystnaden.

NORA

(sakta, analytiskt)

Du vet, Felix... Svartsjuka är som en eld. Den kan börja som en liten gnista. Kanske nästan osynlig. Men om man tillåter den att växa, om man matar den... då blir den snart omöjlig att släcka.

FELIX

(snickar nervöst och försöker spela oberörd)

Och? Vad har det med mig att göra? Jag älskade Amanda, det är allt.

ALEXANDER

(med lugn, men vass i tonen)

Det finns en tunn linje mellan kärlek och besatthet, Felix. Du säger att du älskade henne, men var det verkligen kärlek? Eller var det rädslan att förlora henne? Att någon annan skulle få henne?

FELIX

(lutar sig tillbaka och rycker på axlarna)

Kärlek, besatthet... Vad spelar det för roll? Amanda var min. Hon hörde till mig.

NORA

(ömsom tänkande, ömsom undersökande)

Du sa precis "hon hörde till mig". Men ingen människa kan ägas, Felix. Och kärlek... kärlek handlar om att se den andra fri, inte sant? Att tillåta dem att vara sig själva, även om det betyder att de lämnar en.

FELIX

(otåligt, något högljutt)

Sluta med den där psykologin! Jag behövde bara att hon stannade!

(MORE)

FELIX (CONT'D)

Hon visste... hon visste hur mycket hon betydde för mig. Hur hon kunde få mig att känna... som om jag vore något, någon.

ALEXANDER

(lutar sig fram, empatisk
men rak)

Det låter som att du behövde henne för din egen identitet, Felix. Och när hon började dra sig undan... blev den eld du hade tänt för henne omöjlig att kontrollera.

FELIX

(tystnar, men stirrar
trotsigt på Alexander)

Jag vet inte vad ni försöker få mig att säga. Kärlek är kärlek, eller hur? Man gör vad man måste.

NORA

(hon sänker rösten, nästan
en viskning, som för att
avslöja något djupt och
personligt)

Men ibland, Felix, gör man för mycket. Och det slutar med att man inte räddar kärleken... utan förstör den. Svartsjukan är ingen vän. Den lockar, viskar, och övertygar. Men i slutänden... lämnar den inget annat än aska.

FELIX

(blir märkbart nervös,
hans röst skälver lite)

Ni tror att ni vet allt, va? Att ni förstår vad vi hade... Amanda och jag... Men ni förstår ingenting. Ni förstår inte hur tomt allt blir... när den enda personen som betyder något, plötsligt är borta.

ALEXANDER

(lutar sig tillbaka, med
ett uttryck av sorg i
blicken)

Vi kanske förstår mer än du tror. Och vi förstår att den tomheten, den där bottenlösa rädslan att förlora den man älskar... Det är ingen ursäkt för att släcka liv.

(MORE)

ALEXANDER (CONT'D)
Svartsjukan, Felix... den förvandlade
din kärlek till något mörkt. Något
som inte längre var kärlek.

Felix ser plötsligt ut att vara på väg att säga något, men
hans blick flackar

FELIX
(lågt, nästan för sig
själv)
Jag... jag ville bara att hon skulle
stanna. Bara det.

NORA
(sänker rösten och
avslutar med en sorgsen
ton)
Men ibland, Felix, när man försöker
hålla fast vid något så hårt... är
det just det som gör att man
förlorar det.

Felix sluter ögonen och suckar tungt, som om han slutligen
inser den fulla omfattningen av sina handlingar.